

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**R. P. Vincentii Brvni, Societatis Iesv, Meditationes, De
Præcipvis Mysteriis Vitæ & Passionis D. N. Iesv Christi**

Cum Veteris Testamenti Figuris, & Prophetijs, varijsque Documentis ex
quoque Euangelio depromptis, Nunc ex Italico in Latinum translata

Meditationes in Passionem Et Resvrrrectionem D. N. Iesv Christi

Bruno, Vincenzo

Coloniae Agr., 1599

VD16 ZV 2606

Meditatio 19. De compaßione, & dolore, quem pÿßima Iesu Mater, nocte,
qua captus est, sensit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-59870](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-59870)

MEDITATIO
DECIMANONA.

DE COMPASSIONE ET
dolore, quem p̄ssima Iesu Ma-
ter nocte qua captus
est sensit.

PROPHETIÆ.

PLORANS ploravit in nocte, & la- *Thren. 1.*
cryma eius in maxillis eius. Non est,
qui consoletur eam ex omnibus caris eius.

Cui comparabo te, vel cui assimilabo *Thren. 2.*
te filia Hierusalem, cui exæquabo te, &
consolabor te virgo filia Sion? Magna est
enim velut mare contritio tua; quis me-
debitur tui?

Repleuit me amaritudinibus, inebria- *Thren. 3.*
uit me absyntho.

CONSIDERATIONES.

CONSIDERA nunc, anima mea, *1. Punctum.*
quid dolens Mater egerit, accepto
acerbo nuncio de filio suo, ab inimicis
crudelibus capto, quo modo quieverit,
aut quò iuerit, an fortè & ipsa quemad-
modum

modum Apostoli Christum deseruerit. Et quomodo Maria potuisset suauissimum filium suum deserere, vitā unicam cordis sui? Certè quamquam in fide vacillarint Apostoli, & sicut oues errantes permissio Pastore, omnes dispersi sint: non potuit tamen fieri vt in animū Mariæ tanta gratia & fide plenum, vlla de filio caderet dubitatio; potius acerbis dolor & compassio illam occuparent. Etsi autem illa ardentius, quàm vlla vnquam mater, filium amauerit: tamen ita ipsius voluntas diuinam respiciebat, eiq; coniungebatur, vt quemadmodum Christus, non suam, sed Patris voluntatem fieri voluit. Sic Maria non parceret vnigenito Filio, sed vtrò eum pro salute mundi offerret. Non curauit magnanimitas huius Matris, acerbitatem gladij qui pertransiturus erat animam ipsius: nec cogitabat se preciosissimum thesaurum amittere, sed se ipsam, & quicquid haberet bonorum, manibus æterni Patris resignauit.

Considera, quantus ille dolor & cruciatus fuerit, quem pijsimæ parentis cor illa nocte persensit, qua dilectū animæ suæ, cognouit desertum à discipulis, & ab ipso quodammodo Patre traditum in manus hominū sceleratorum,

Cogita Virginem, vt erat plena Spiritu S. vidisse in spiritu omnes in illa nocte filij dolores, cruciatus, irrisiones. Vt enim ille innocentissimo corpori suo non pepercit, quin promptè illud pro salute hominum offerret morti: sic neque pijsimo cordi matris pepercit, quin doloris gladio sacaretur & laceraretur, idque ex insigni amore, vt illa quemadmodum dolorum, sic etiam meritorum suorum, esset particeps, vt verberibus eius, plenis omnium meritorū, posset olim effundere lac gratiæ super eos, qui ad ipsam cum pietate confugerent.

O Maria verè amara quàm acerbam, quàm mœsta, quàm tristis, quàm obscura fuit tibi nox illa: quàm crudelitet scœuit in animam tuam gladius ille Simeonis! Cogita anima mea, quas voces miserit triste illud os, quæ suspiria, quos gemitus ediderit, quomodo nunc conuersa ad Patrem cœlestem, illi dilectum filium commendârit, nunc ad ipsum filium, acri cum dolore dixerit, Iesu fili mi, ô fili mi Iesu, quis te mihi sic abstulit? quæ tam crudeles manus, suauissimum filium à matre carissima separarunt? O desiderabile lumen oculorum meorum, cur te non aspicio amplius, cur dulci aspectu tuo non exhila-

ras cor meum (Quis mihi det, fili mi, vt ego pro te patiar, & pro te moriar? Hei mihi, cur nō tecum iui ad mortem? cur passa te abire, nec statim vestigia tua sum infecuta? O Iesu dulcis, fili mi optime, vbi agis noctem hanc? in quorum manus venisti? quid hac hora pateris? Vtinam libeat Iudæis in me solam totum furorem effundere, vt tibi liberè abire liceret, quanto mihi iucundius esset mori, quàm te vnicum bonū meum, cū tantis doloribus & molestijs conflictari.

Hoc modo Mater tristissima, totam illam noctem cū fletu, gemitu & placentu seipsam conficiebat, & quemadmodum crudelitas improborum non faciebat modum vexandi filium ipsius: sic gladius doloris non desinebat lacere & excruciare cor piissimæ Matris: nemo illi quicquam poterat adferre consolationis, aberat enim verus consolator, is qui sola sua præsentia perpetuum illi solebat adferre gaudium: hunc vocabat, & nō respondebat illi: hunc quærebat, nec inueniebat, denique victa amore, & dolore impulsæ, erigit se humo vbi iacebat, & comitata pijs illis mulieribus foras egreditur, ambulabat ipsa quò iret ignorans, in car vulneratæ ceruæ nunc in hanc, nunc in illam vrbis par-

tem, si fortè posset incidere, & desideratam filij faciem alicubi intueri, cum nō inueniret, magis etiam se excrucians & gemens, ibat per vias & vicos repetens secum voces illas. *Num quem diligi anima mea vidistis? Qua ex vobis filia Ierusalem vidit, aut ostendere, potest mihi dilectum anima mea?* Can. 3.

COLLOQVIVM.

ROGABIS B. Virginem per illum amorem, quo filium prosequetur, perque dolorem illum, quem de illo capto persensit, vt quamuis tu indignus & causa sis dolorum tam ipsius quam filij, patiatur tamen te esse ipsi comitem & socium, in omnibus inestis stationibus, in quibus illa accessit ad Filium, vt cum oculis interioribus aspexeris, quanta pro te ferat Redemptor tuus, quamq; acerbos dolores mater ipsa patiat: te ipsum saltem excites per hos dolores, vt de te ipso doleas & fleas, & peccata tua, quæ tantis malis causam præbuerunt, odio prosequaris.

DOCUMENTA.

1. **M**ATER Domini appellata fuit Maria, id est, amara. Ita & nos amaritudine molestiarum, & dolore de peccatis

peccatis facilius in anima concipiemus Iesum, quam multarum consolationum suauitate.

2. Quanquam videatur nos Dominus aliquando relinquere, subtrahens consolationes internas: nequaquam tamen cogitandum, amorem illius in nos diminutum esse sicut Matrem, et si in tanto dolore & mœrore versari sit passus, non desijt tamen plus omnibus rebus creatis amare.

3. Si B. Virgo, quanquam vehementer amaret filium suum Iesum (cùm enim ipse esset summum bonum, amorem infinitum merebatur) tamen ne sua voluntas à Patris aeterni voluntate diuersa esset, pro mundi salute, lubens passa est illum sibi auferri: maiori multo ratione decet nos seu pati spoliationem, seu impedire vtrò bona omnia fortuna, ipsamq; adeò vitam si ita exigat vel diuinorum praeceptorum obedientia, vel proximi salus, quin & ferendum est, ut Christo aliquando priuemur, id est, consolationibus spiritualibus, idq; pro amore ipsius Christi, & ad proximos, qui illius mēbra sunt, adiuuandos.

4. B. Virgo, cùm captus esset Christus filius eius, neq; cùm Apostolis fugit, neq; domi haesit, sed egressa ut illum inueniret

coniunxit se illi, non sine magno animi sui dolore, mansitq; cum illo ad finem usque. Sic nos in rebus aduersis & tentationibus, non debemus fugere qua molesta sunt, aut ea inuiti impatienterq; sustinere, nedum cessare à bonis actionibus, quomodo possumus exercere: sed potius questum ire Christum, atq; illius exemplum tamquam speculum intueri, atq; unà cum illo fortiter ad mortem usq; crucem ferre.

s. Si Domina nostra, gratia plena, in tantastamen anxietates & mœrores incidit, ut dolor ipsius comparetur maris quomodo nos peccatis pleni, nihil volumus pati, speramusq; nos sine vlla re aduersa vitam acturos.

H 7 ME.